

**PETA NEDJELJA KROZ GODINU
STEPINČEVO
Split, 10. veljače 2019.**

fra Josip Blažević, provincijalni ministar

HOMILIJA

*Isus reče Šimunu: „**Ne boj se!**“ Strah se ukorijenio u ljudsko biće, uvukao se pod kožu, i to razni oblici strahova: strah pred klimatskim promjenama, strah od trovanja i zračenja, strah zbog iseljavanja Hrvata, strah zbog useljavanja migranata, strah od terorizama, strah od mogućeg rata...*

*Isus reče Šimunu: „**Ne boj se!**“ Suprotnost vjeri nije nevjera, suprotnost vjeri je strah! **Strah je pomanjkanje vjere!***

*Netko je izračunao da u Bibliji 366 puta stoji zapisano: „**Ne bojte se!**“ Za svaki dan u godini po jedanput: „**Ne bojte se!**“*

**Poštovani vjernici,
bogoljubne Splicićanke i Splicićani,
draga braćo i sestre u Isusu Kristu!**

„**Ne bojte se!**“ S tom evanđeoskom porukom stupam pred vas večeras! Ovih dana Split je radostan. Ne zbog pobjede hajduka, nije u Split stigla nikakva holivudska ili glazbena zvijezda, čak ni kruzer s turistima punih džepova.

Ovih dana grad sv. Dujma domaćin je uglednome gostu, blaženome Alojziju Stepincu, pristiglom u ovaj drevni grad po svojim relikvijama! Među nama je svjedok vjere, Isusov svjedok, prorok naših dana, koji se **neustrašivo** usprotivio diktatorskim režimima prošlosti, uzorni pastir Kristove crkve, odan svojoj savjesti, Crkvi katoličkoj i domovini Hrvatskoj. U njemu je ključala krv predaka, patriotska ljubav koja splićanke i splićane ujedinjuje kroz dugu povijest, nadasve oslonjenost na Boga koju nisu mogla uzdrmati niti obećanja niti zastrašivanja. Stepinac je odlučno odbio Titovu ponudu da mirno napusti Hrvatsku, kao što je odbio Crkvu odijeliti od Petrovog nasljednika, ostao je u Hrvatskoj, uza svoj narod, kao pravi pastir, položivši život za one koji su mu bili povjereni. **Ne bojte se**, Stepinčeva je poruka i danas, makar za Hrvatsku trebalo ponovno mrijeti, **ne napuštajte ju!**

U iščekivanju smo skorog proglašenja svetim ovog Božjeg bojovnika, što se može dogoditi svakoga dana, bilo kojeg dana, premda bih iskreno volio da se to dogodi na blagdan prvog Hrvatskog sveca, sv. Nikole Tavelića, jer je na

taj dan godine 1969. kardinal Franjo Kuharić zatražio od Kongregacije za kauze svetaca mišljenje glede prikladnosti trenutka za početak postupka za proglašenje svetim Alojzija Stepinca, a slijedeću godinu navršava se ravno 50 godina od proglašenja svetim **Nikole Tavelića**, u čijem ćemo nacionalnom svetištu u Šibeniku taj jubilej na godinu svečano proslaviti. Datum proglašenja svetim nije u našoj moći ali, draga braćo i sestre, molitvom pospješujemo i požurujemo taj dan, jer Stepinac već sada jest svet, i jer on to zaslužuje, unatoč oponentima iza zakulisnih loža i prljavih politika, koje usporavaju ono što nikako zaustaviti ne mogu.

Stoga, ovom prigodom, zahvaljujem i **fra Martinu Jakoviću**, gvardijanu samostana sv. Frane u Splitu i župniku župe sv. Stjepana pod Borima, koji je zajedno s braćom ovoga samostana, posredovao da relikvije blaženoga Alojzija Stepinca ovog Stepinčeva borave u Splitu. Crkva je jedna, u Zagrebu i u Splitu, u Hrvatskoj i u Rimu, sveopća, katolička, sveta unatoč grešnosti svojih članova, a blaženi Alojzije Stepinac je primjer njezine svetosti kojoj ona želi privesti svakoga svoga člana.

U svjetlu današnjih odlomaka Božje riječi koju smo čuli, što nam poručuje život blaženog Alojzija Stepinca?

Život Alojzija Stepinca pripovijeda nam o Božjoj veličini u životu jednog čovjeka koji mu se preda bez pridržaja. Bog je Bog živi, Bog vjerni, strpljivi i milosrdni, svemogući Bog, čijoj moći će se pokloniti svako koljeno, nebesnika, zemnika i podzemnika. On traži suradnike. On poziva. Ne sili nikoga. Ali poziva.

U prvom čitanju poziv je upućen proroku **Izaiji**, a u evanđelju - **apostolima**. Inicijativa potječe od Boga. Čovjek u svjetlu Božje svetosti raspoznaje vlastitu grešnost. Što je milost Božja snažnije na djelu u nečijem životu, taj čovjek bolje vidi svoje bijedno stanje. Izaija je uznemiren zbog vlastitog stanja što ga je spoznao u svjetlu Božje svetosti i zapomaže: „**Jao meni propadom jer čovjek sam nečistih usana. U narodu nečistih usana prebivam, a oči mi vidješe Kralja, Gospodina nad Vojskama!**“ Slično je i Petrovo iskustvo kada se obraća Isusu riječima: „**Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!**“

Petar je uistinu bio grešan čovjek, odvrćao je Isusa s njegovog puta u Jeruzalem, poradi čega ga je Isus nazvao Sotonom!, štoviše, Petar je i zatajio Isusa, ali ga je Isus ipak postavio za apostolskog prvaka i pastira svoje Crkve. Isus nas ne prestaje iznenađivati. Juda je Isusa izdao, a mnogi apostoli zatajili, osim vjernog Ivana.

Svi bismo mi željeli da su Isusovi apostoli bili na visini svoje službe, željeli bismo imati svete pastire, svete svećenike, biskupe i pape, ali kao nikada ranije postaje razvidno koliko su oni samo ljudi, grešni i slabi, bez milosti Božje svi smo samo jad i bijeda. Čeznemo za moralnim političarima i savjesnim

liječnicima, istinoljubivim novinarima i vjernim bračnim drugovima, stvarnost nas međutim obeshrabruje i opovrgava. A baš to bi želio Sotona: odvratiti nas od puta svetosti! Što je čovjek udaljeniji od Božje svetosti, to manje vidi vlastitu grešnost, a snažnije proziva i napada druge. Što je čovjek bliže Bogu, to je svjesniji svoga grešnoga stanja, više se zbog grijeha žalosti i kaje. Naše su oči danas uprte u svetoga pastira Crkve koji je po uzoru na Dobrog pastira naših duša, Isusa Krista, svoj život položio za svoje ovce.

Alojzije Viktor Stepinac u početku se i sam kolebao oko svećeničkog poziva. Najprije je krenuo, pa odustao. Što ga je obeshrabrilo i odvratilo od poziva? Možda ratna stradanja, a vjerojatnije loš primjer nekih svećenika njegovog vremena, takvih je uvijek bilo, da bi kasnije iskrsla i predivna djevojka, Kata Horvat, s kojom će se i zaručiti. Postojane molitve njegove majke nisu prestajale pratiti mladog Stepinca. Bog upravlja njegovim životom. Čuda postiže roditeljska molitva, oca i/ili majke. Stepinac se, izašavši osnažen iz ove krize, ipak stavlja Bogu na raspolaganje, i zajedno s prorokom Izajjom odgovara na poziv: „**Evo me, mene pošalji!**“

***

Draga braćo i sestre!

Vi u Splitu dobro znate da je beskorisno loviti ribu danju. To potvrđuje **iskustvo!** Petar je bio **iskusan** ribar! Isus je, međutim, bio **tesar**. Razlog manje da mu Petar dopusti da ga poučava o ribolovu. Prizor iz današnjeg evanđelja neobičan je i dramatičan. Jedan tesar, iskusnog ribara, stavlja pred iskušenje, poziva na zaokret. Izaziva ga da mreže baci u more usred bijela dana. Više od bacanja mreža Isus izaziva Petra da baci stečeno iskustvo, da se odrekne ljudske mudrosti, vlastitih snaga, da se osloni na riječ Božju više nego na vlastito iskustvo. Petar je u nezavidnoj situaciji. Prisutno je silno mnoštvo. Mogao bi ispasti smiješan u očima njih sviju. Možda je posrijedi kakva neumjesna šala. Odlučuje se na kompromisno rješenje. Jasno se ograđuje pred svima, ali da ne uvrijedi nikoga: „**Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže.**“ Petar je sve rekao. Noćni ribolov bio je jalov posao. Ribariti usred bijela dana apsurdna je zamisao koja može pasti na um samo potpuno neiskusnom ribaru. Ako išta ulovi, odriješit je Petar, to će pridati snazi Isusove riječi. Ali isto tako i sve izgledniji neuspjeh. No, ulov je bio preobilan. Nikada ranije Petar nije ulovio toliko riba vlastitom spretnošću i iskustvom. Mreže su se razdirale. Petar je zaprepašten, posramljen, zadivljen. Štoviše, kad bolje promotrimo slučaj, sam Petar je najveća lovina ovoga ribolova. Prvi kršćani sebe su rado nazivali **pisciculi**, Božjim ribicama.

Uzaludan noćni napor ribara na Genezaretskom jezeru označava uzaludnost svih ljudskih napora poduzetih vlastitim snagama, po vlastitoj volji, u svrhu uspostavljanja kraljevstva Božjega. Potocima ljudske krvi

natopljena je zemlja od strane tirana i diktatora koji su svojatali Božji pijedestal i nametali kraljevstva vlastitim silama i po vlastitim željama. Ideologije režu sve ono što se ne uklapa u njihove kalupe, bile to ruke, noge, ili glave. Od Dioklecijanovih progona, preko Trećeg Reiha, do komunističkog režima i srbočetničke hegemonije.

Tako smo stigli, draga braćo i sestre, i do tajne blaženog Alojzija Stepinca. „**In te, Domine, speravi!**“ - „U tebe se, Gospodine, uzdam“, bio je moto njegove mladomisničke sličice, i geslo njegova života. Nije se blaženi Alojzije Stepinac oslanjao na vlastito iskustvo, na vlastitu spretnost, ili mudrost, oslonio se isključivo na Božju riječ! I pobijedio je! Pobijedio je Bog kroz njega. Pobijedio je komunističku neman, a mrtav govori i pobjeđuje još i danas! Štoviše, pred Bogom se nastavlja zauzimati za one koji se utječu njegovom zagovoru, o čemu svjedoči potvrđenih 27 čudesnih uslišanja, među kojima je i čudesno ozdravljenje **Marijane Brkan, rođ. Beno**, Dubrovkinje, koja je rođena s dijagnozom cerebralne paralize, s prognozom da neće ni govoriti ni hodati, a ona je nakon ozdravljenja na zagovor kardinala Stepinca završila školu, udala se i majka je dvoje djece, živi svjedok moćnog zagovora blaženog Alojzija Stepinca. Da je njezino ozdravljenje nastupilo iznenada, potpuno i trajno, i da spomenuto ozdravljenje izmiče spoznajama današnje medicinske znanosti i prakse, potvrdila je 30. siječnja 2014. godine Medicinska komisija, sastavljena od vrhunskih stručnjaka za bolest od koje je ona ozdravila. Tako su ispunjeni svi uvjeti za proglašenje blaženog Alojzija Stepinca svetim. Preostaje još samo svečani čin proglašenja i molimo da se on dogodi što brže.

Cijelo čovječanstvo uronjeno je u more grijeha i smrti, uronjeno je u ponor izgubljenosti, odijeljenosti od Boga, u sjeni smrtnoj. U Stepinčevo vrijeme to more grijeha i smrti imalo je lice ratnog bezumlja i raznih totalitarizama, logora i gulaga, a danas ima lice vjerskog indiferentizma i svjetonazorskog relativizma, hedonizma i nacionalizma, te u nebo vapijućih globalnih nepravdi, socijalnog izrabljivanja, i drugih laži koje guše istinu o žrtvama i njihovim počiniteljima.

„**Služenje istini**“ prvo je poslanje Crkve. Stepinac je i danas kamen spoticanja svima koji se boje istine. Svima koji od nje zaziru. „**Dobro je znao da se ne može popuštati kad je u pitanju istina**“, istaknuo je u svojoj propovijedi papa Ivan Pavao II., 3. listopada 1998. godine u Mariji Bistrici, na Stepinčevoj beatifikaciji, i nastavio, „**jer istina nije roba kojom se može trgovati. Zbog toga mu je bilo draže prihvatiti patnju negoli izdati svoju savjest i iznevjeriti obećanje dano Kristu i Crkvi.**“

U duhu izrečenih riječi, draga braćo i sestre, sabrani oko relikvija blaženoga Alojzija Stepinca u ovoj crkve sv. Frane u Splitu, sa svim

štovateljima ovog proroka naših dana, ohrabreni Isusovim riječima da se ne bojimo, upućujemo Bogu našu poniznu molitvu:

„Gospodine Bože, izvore svetosti i milosti, blaženoga Alojzija, pastira i mučenika, pozvao si da ti služi kao navjestitelj i branitelj i kao hrabri svjedok vjernosti Crkvi.

Poslušan tvojoj Riječi i vođen Duhom tvoje ljubavi, zauzimao se za siromašne i obespravljene; ostavio nam je divno svjetlo čiste savjesti, pouzdanja u tebe i ustrajnosti u trpljenju.

Ponizno te molimo da nas obdariš svojom radošću te blaženoga Alojzija ubrojiš među svece sveopće Crkve, da bismo ga mogli još predanije slijediti i uteći se njegovu moćnom zagovoru u svojim životnim potrebama.

Po njegovim molitvama jačaj proročki glas Crkve, koji širi nadu u dolazak tvog kraljevstva, praćen blizinom i utjehom Blažene Djevice Marije, Majke i Kraljice vjernoga ti naroda. Po Kristu Gospodinu našem.
Amen.